

Олег ТЯГНИБОК: «Парламент буде працювати або згідно з законом, або не працюватиме взагалі»

Регіонали таки не погоджуються голосувати особисто. 19 лютого – «день вишиванок» у Раді

Устами свого речника Михайла Чечетова Партія регіонів понад два тижні запевняла українців, що не раніше і не пізніше як на саме 19 лютого (а чому саме 19 лютого – таїна!) Верховна Рада України, роботу якої опозиція блокує від 5 лютого (вимагаючи особистого голосування депутатів) – нарешті спокійнісінько збереться і запрацює. Вочевидь, геть забувши, що то уже не попередній склад парламенту, Чечетов сміливо

вправлявся в дотепності на тему розблокування «однією лівою» парламентської трибуни. «Ми на п'ять хвилин розблокуємо Верховну Раду, як на Харківських угодах – інтелігентно, культурно, щоб нікому зачіску не зіпсувати – ухвалимо зміни до закону і підемо на перевибори по мажоритарній системі», – «лякав» Чечетов опозиціонерів мажоритарними перевиборами...

Продовження на 3-й с.

Націоналісти на чолі з Ігорем МІРОШНИЧЕНКОМ валять бовван Леніна в Охтирці. Комуністи в шоці Місцева влада, обороняючи «червоного вождя», любовно величала пам'ятник катові українського народу... «елементом благоустрою»

15 лютого близько 15:00 у місті Охтирці Сумської області місцеві свободівці разом з народним депутатом України націоналістом Ігорем МІРОШНИЧЕНКОМ звалили пам'ятник катові української нації Владі-міру Леніну.

ІЩЕ НА ПОЧАТКУ 2000 РОКУ цей пам'ятник комуністичному ідолу офіційно намагалися демонтувати згідно з указом президії Верховної Ради України від 30 серпня 1991 року «Про заборону діяльності Компартії України». Але колишня районна партноменклатура всіма правдами й неправдами захищала свого «кумира». Тож націоналісти вирішили відновити історичну справедливість.

Ігор Мірошніченко особисто заліз на монумент, прив'язав до нього троса. Вантажівка зрушила з місця і... бовван посипався на землю. Міліція, звісно, хутко нагодилися на акцію – тут як тут. Сайт МВС так драматично розповідає про цю подію: «На численні попередження міліції про вчинення порушеннями хуліганських дій учасники акції не звертали уваги. Спроби правоохоронців припинити порушення порядку завершилися тим, що вантажівка була скерована у бік стражів порядку».

«Усі цивілізовані держави колишнього соцтабору заборонили усякі прояви комуністичної ідеології та символіки, і це закріплено в законодавстві цих держав. Комуністичній символіці та ідеології не місце і в європейській Україні. Якщо котрийсь її прояв не може усунути влада – ми його усунемо власними силами. Наголошу: свободівці лишень виконали закон про декомунізацію, а місцеві прислужники окупаційного режиму намагалися довести, що бовван Леніна – це, бачте, «елемент благоустрою...», – пояснив дії свободівців Ігор Мірошніченко.

Потому народний депутат-націоналіст та активіст-свободівці дали свідчення у райвідділку міліції, куди їх після акції доправили.

Падіння боввана Леніна викликало справжній шок у комуністів, які останнім часом, нагадаємо, знахабніли до того, що почали встановлювати нові пам'ятники Леніну та зухвало марширувати з портретами Сталіна. Схоже, переконання комуністів у тому, що цей їхній безкарний червоний розвій – назавжди – серйозно похитнулося. Цілковито в совковому дусі у заяві свого ЦеКа вони несамовито заволали, що поवालвши Леніна, свободівці, бач, вчинили «фашистські дії». Нагородили комуністи у своїй заяві ще купу іншої безглуздої

маячні, яку, власне, навіть соромно повторювати. Бо в своєму «горі» вони з якогось дива закликали на поміч... світову спільноту. Вочевидь, геть забувши, що сьогодні у всіх цивілізованих країнах заборонені як комуністична ідеологія, так і її символіка. А в Польщі через використання імені Леніна нещодавно навіть заборонили рекламний кліп мобільного оператора.

Подія в Охтирці викликала жваве обговорення і захоплення громадськості. **Мер Сум Геннадій Мінаєв** на своїй сторінці у «Фейсбучі» підтримав власне цей вчинок

Ігоря Мірошніченка і навіть «підказав на майбутнє», що в Сумах є ще два пам'ятники Леніну.

«Біля ДК «Хімік» в місті Суми після правильного руйнування пам'ятника комуналяки встановили без будь-яких дозволів виконкому або навіть управління архітектури, не кажучи вже про рішення міської ради, «голову-бюст» одного ідола. Кажуть, взяли із залишків-осколків «лебединського», так само праведно зруйнованого. Так от, ніякого архітектурного значення ця «голова» не має і на балансі Сумської міської ради не зна-

читься, так само як і «дідусь, який переїхав на Дуровщину з майдану Незалежності», – написав мер.

ДО ТЕМИ. 15 лютого на засіданні Новоград-Волинської міської ради Житомирської області депутати під тиском громади ухвалили рішення демонтувати пам'ятник Леніну, розташований у середмісті. За відповідне рішення проголосував 31 депутат. Участь у роботі сесії взяв народний депутат України свободівець **Олександр МИРНИЙ** та голова Житомирської обласної організації ВО «Свобода» **Сидір КІЗІН**. Підтримати історичне для міста рішення до міської ради прийшла понад сотня мешканців Новоград-Волинського, серед яких – активісти «Свободи».

Місцеві громади проти видобутку сланцевого газу на їхній землі

Про це заявили голови чотирьох районних рад Львівщини

Місцеві громади Львівщини не погоджуються, щоби на їхній території розробляли родовища сланцевого газу, оскільки не впевнені, що це безпечно для людей та довкілля. Про це на прес-конференції у Львівській обласній раді заявили голови чотирьох районних рад Львівської області – Жовківської, Буської, Миколаївської та Золочівської. Саме на території цих районів, що розташовані в межах так званої Олеської площі, планують видобувати сланцевий газ. На зустрічі з пресою мали слово зокрема свободівці: голова Миколаївської районної ради Ольга ЖИЛА, заступник голови Буської райради Богдан ГРИНИШИН, заступник голови Жовківської райради Богдан ЮРДИГА.

Голова Жовківської районної ради Тадей Швай розповів, що місцеві ради краю вирішили не давати дозволу на видобування сланцевого газу на своїй землі – через імовірну загрозу для здоров'я мешканців. Адже на території Жовки розташовано понад сто свердловин із артезіанською водою, яку подають для населення Львова та всього Жовківського району.

Заступник голови Буської районної ради свободівець Богдан Гринишин розповів, що в Буську та в кількох інших

райцентрах відбулися так звані «семінари», які організувала компанія «Шеврон». «Коли ми запитали у представників компанії, що буде з земельними наділами, які планують забирати для розробки родовищ, то нам не дали відповіді. Сказали лише, що наше законодавство не пристосоване до того, щоби частину видобутої продукції віддавати громаді. За законом вона належатиме державі. Але в селян є паї, які вилучатимуть для так званих «суспільних потреб», і не

відомо, чи людям компенсують цю втрату, чи нададуть інші землі. Відтак громада Буського району однозначно не дасть дозволу на видобуток сланцевого газу», – зазначив націоналіст.

За словами голови Миколаївської районної ради свободівки Ольги Жили, сланцевий газ планують видобувати й на території Миколаївського району, де б'є джерело з цілющими водами в Раковці і де розташований регіональний ландшафтний парк Стільське Горбогір'я. На цій території розташовані і водозабори, які постачають водою місто Новий Розділ. Відтак мешканці району на сьогодні не готові погодитися, аби на їхній території почали видобуток сланцевого газу. Про абсолютну солідарність зі своїми колегами заявив і голова Золочівської районної ради Володимир Недзельський.

Гостинний двір став полем бою «Беркут» лупцює активістів та народних депутатів, а потім закидує їх в автозак

18 лютого зранку в Києві рейдери уже вогне намагалися незаконно захопити Гостинний двір. Нападники з арматурою, зброєю та слезогінним газом витіснили представників громадськості і свободівців, які чергували в будівлі. Рейдери заблокували всі входи до пам'ятки архітектури мішками зі сміттям, проходивши перешкоджала й приватна охорона.

Тоді до Гостинного двору прибули свободівці, громадські активісти й опозиційні депутати, серед них народні депутати-націоналісти Андрій ІЛЛЕНКО, Ігор МІРОШНИЧЕНКО, Юрій СИРОТЮК, Олег ГЕЛЕВЕЙ, Леонтій МАРТИНЮК, представник Об'єднаної опозиції Олександр Бригинець та інші. Захисникам пам'ятки таки вдалося відвоювати будівлю. При цьому, розповідають очевидці, охоронці під натиском громади кинулися навтьоки. Далі події у Гостинному дворі розвивалися іще драматичніше – на активістів та депутатів напали бійці «Беркуту».

Застосовуючи спецзасоби, міліція та «Беркут» брутально лупцювали громадян. Люди зазнали численних травм. У свободівця Сергія БОЙКА – розбите обличчя, у Михайла КУБЛІЯ – зламаний ніс. Серйозні травми також отримали народні депутати-свободівці Олег Гелевей, Андрій Ілленко і Юрій Сиротюк. Один із керівників київської міліції Фещук й узагалі накинувся на Юрія Сиротюка і з криками «Ти – мій слуга і повинен мені служити!»

Після цього, щоби «розчистити» Гостинний двір для рейдерів, силовики почали вилучати активістів і закидати в автозак. Всупереч закону України про статус народного депутата, міліціанти затримали і нардепа-свободівця Андрія МІЩЕНКА. Серед затриманих також керівник Аналітичної служби «Свободи» Юрій ЛЕВЧЕНКО, якому брутально заламали руки, активісти та прихильники «Свободи» Ярослав Лютий, Ростислав Сеньковський, Олексій Дятлов, Андрій Іскра, Андрій Медведько, Святослав Кутняк та інші. Усього затримали 21 особу.

Тоді група народних депутатів-свободівців прийшла в кабінет міністра внутрішніх справ Віталія Захарченка з вимогою негайно відсторонити від виконання обов'язків та звільнити полковника «Беркута» Александра і підполковника Фещука. Також депутати вимагали негайно провести розслідування за фактом побиття та затримання народних депутатів. До райвідділку прибув і заступник Голови Верховної Ради України Руслан КОШУЛИНСЬКИЙ, але міліціанти не допустили його на територію. Одне слово, цілковите міліцейське свавілля, виплекане на ґрунті усвідомлення своєї пріоритетності у будованій режимом поліцейській державі. Минуло кілька годин, поки усіх затриманих відпустили.

Лідер ВО «Свобода» Олег ТЯГНИБОК наголосив, що як тільки запрацює парламент, фракція націоналістів ініціюватиме звіт керівництва МВС щодо побиття журналістів, адвокатів, народних депутатів від опозиції.

До слова, міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко тимчасово відсторонив від виконання своїх обов'язків командира столичного полку «Беркуту» Володимира Александрова.

Нагадаємо, громадські активісти вже тривалий час обстоюють будівлю Гостинного двору, що його рейдери намагаються прибрати до рук, аби перебудувати цю унікальну історичну споруду на торговий центр.

С.К.

Учасників акції протесту били просто під вікнами Януковича

Активісти всього лиш заступилися за двох сумських хлопців, засуджених за малюнок з президентом...

14 лютого біля Адміністрації президента відбулась акція на підтримку сумських націоналістів, яких засудили за графіті із зображенням Януковича. Учасники акції розгорнули банер із надписом: «Малюнок – не злочин», а після промов кількох активістів почали розгортати портрет зі зображенням Януковича.

В цей час на них накинувся «Беркут», силовики затримали сімох активістів. Серед них двоє свободівців – Руслан ТКАЧЕНКО та Віктор ЗАГОРЬКО. Також затримано

Миколу Коханівського, Віталія Грузинова, Ігоря Гаркавенка, Андрія Рибалка та Олександра Мандича. Миколу Коханівського сильно побили ще під час затримання, а опісля били і в автозакі.

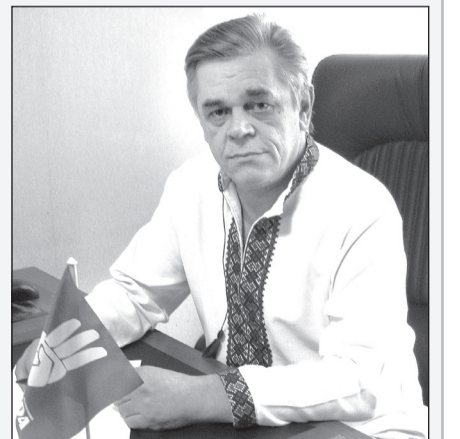
Затриманих доправили у Печерський райвідділок міліції. Їм висунули обвинувачення у порушенні громадського порядку. За кілька годин усіх доправили у Печерський райсуд. Відпустили близько 16:30, тобто протримали п'ять годин. Час та місце суду у цій справі їм повідомлять повісткою.

Акцент

Анатолій ВІТІВ: «Янукович хоче побудувати в Україні азійсько-московську форму правління»

«Сьогодні Янукович намагається побудувати в Україні азійсько-московську форму правління. Його уявлення про відносини між владою і народом цілковито розходяться з українськими політичними традиціями. Чинний президент і його модель правління – це чужорідні елементи в нашому суспільстві. Нині Партія регіонів намагається зруйнувати в Україні парламентаризм – аби забезпечити Януковичу комфортне і безтурботне панування на тривалий період часу. Однак потворні спроби запровадити в Україні «донецьке самодержавство» зазнають краху», – заявив народний депутат-націоналіст Анатолій Вітів у прямому ефірі на ВОДТРК у програмі «Ми вас обирали».

Олег ТЯГНИБОК: «Парламент буде працювати або згідно з законом, або не працюватиме взагалі»

Продовження. Поч. на 1-й с.

Як би не так – згадала кума, як дівувала, – каже народне прислів'я. Пророцтво Чечетова не збулося – 19 лютого Верховна Рада так і не працювала. Щоправда, намагаючись виконати свою необдуману обіцянку, регіонали вкупі з комуністами таки пробували опозицію на зуб і таки примірялися до парламентської трибуни. Напередодні, а саме у понеділок увечері 18 лютого, Партія регіонів та комуністи раптом почали збиратися у Верховній Раді – нібито аби провести свої парламентські збори. Мовляв, якщо опозиції можна, то чому їм вкупі з комуністами – ні? Прорахувавши ймовірний задум провладних депутатів, опозиція відреагувала миттєво і продемонструвала блискавичну мобілізацію – через 20 хвилин усі опозиційні депутати уже прибули до сесійної зали Верховної Ради. Стало зрозуміло, що наміри партії влади захопити парламентську трибуну силою – примарні.

Далі, остаточно переконавшись, що так званий «силовий варіант» не пройде, і що замислитися про персональне голосування хоч не хоч доведеться (а дострокові вибори партії влади, яка стрімко втрачає рейтинг, – насправді анітрохи не потрібні!) – Партія регіонів стала у перемовинах більш поступливою.

19 лютого, на брифінгу лідерів опозиційних сил, **Олег ТЯГНИБОК** відзначає у перемовинах певний прогрес.

«Те, що відбувалося сьогодні в кабінеті голови Верховної Ради на погоджувальній раді, можна охарактеризувати частково як «крига скресла», – каже лідер «Свободи». – Партія влади усвідомила абсолютну серйозність намірів опозиції. Парламентська більшість зрозуміла, що без забезпечення конституційного принципу персонального голосування подальша робота Верховної Ради України неможлива. У свою чергу опозиція готова напрацювати відповідний законопроект, який передбачатиме безумовне виконання закріпленого у Конституції принципу особистого голосування».

Олег Тягнибок наголошує, що обговорюють внесення відповідних змін до Закону «Про регламент Верховної Ради України», які унеможливлять порушення принципу особистого голосування. «Ми домагатимемось ухвалення таких змін до Регламенту: подвійної реєстрації народних депута-

▲ **Ilse Aigner – бундесміністр з харчової, аграрної політики та захисту прав споживача – прийшла в національному баварському костюмі до Бундестагу.**

тів (особистої – письмової та електронної); блокування карток депутатів, які не зареєструвалися в сесійній залі; покарання порушників принципу персонального голосування шляхом заборони брати участь у засіданнях ВРУ;

▲ **Японський парламент.**

обов'язкове переголосування рішень, ухвалених із порушенням принципу особистого голосування».

Олег Тягнибок наголошує: «Має бути система, що забезпечить особисте голосування. Нашу позицію підтримують не тільки наші виборці, але й виборці ПР та комуністів. Тому не вдасться нас залякувати перевиборами за мажоритаркою. Ми від своїх принципів не відступимо. Парламент буде працювати або згідно з законом, або не буде працювати взагалі».

Цікаво, що вівторок 19 лютого стає у заблокованій Верховній Раді України також «днем вишиванок». Фракції ВО «Свобода» та ВО «Батьківщина» приходять у вишитих сорочках. Ці вишиванки під куполом Ради стають відповіддю опозиції на українофобський випад **Чечетова** в останній телепрограмі «Шустер LIVE». «Титульна нація хоче нас примусити ходити до парламенту у вишиванках, хоча у регламенті Верховної Ради прописано, що народний депутат має з'являтися у парламенті у костюмі та з краваткою», – сказав Чечетов.

Антиукраїнську заяву Чечетова підтримав інший регіонал – **Віталій Журавський**. В інтерв'ю телеканалу «Рада» Журавський не шкодував цинізму. «Я вважаю, що потрібно зупинити ці маски-шоу і ці карнавальні речі циркового плану у Верховній Раді. Це ненормально, коли сьогодні в майках, футболках приходять депутати. І у вишиванках в тому числі. Кажу як українець», – заявив Журавський.

Як не дивно, цей «дуєт» регіоналів підтримав **Анатолій Гриценко**. У

своєму блозі на «Українській правді» Гриценко написав:

«Мабуть, знову наринаюся, але... Вважаю, що депутати у вишиванках в залі пленарних засідань Ради – то смішно, несерйозно, прояв неповаги до законодавчого органу», – написав депутат.

▲ **Депутат канадського парламенту.**

Свою думку він пояснив тим, що парламентарі інших країн нібито не приходять в законодавчий орган в національному одязі.

«Ви бачили американських конгресменів чи сенаторів зі стрічками на голові з орлиним пір'ям? Хіба вони менші патріоти своєї країни, ніж ми? Австрійських парламентарів у шкіряних шортах і національному одязі бачили? Кожного тижня побачите, причому по всій країні, але у вихідний день, у парку чи ресторані – не в парламенті», – додав Гриценко.

А отут Гриценко відверто «дав маху». Себто наговорив найсправжнішої і далекої від істини дурні. Бо в парламентах інших країн власне дуже часто можна побачити депутатів в національних

▲ **Австралійський парламентар у національному одязі.**

костюмах або ж в якихось їхніх елементах. Отак є в Японії, в Канаді, в Шотландії, в Ізраїльському кнесеті. У грузинському парламенті деякі депутати любляють одягатися в чохі у зв'язку зі значимими датами і подіями і в такому вигляді приходять до парламенту.

▲ **А в ізраїльському кнесеті – штримелі та кіпі.**

Заступник голови Верховної Ради України свободівець **Руслан КОШУЛИНСЬКИЙ** наголошує: «Жодного документа, який зобов'язував би народного депутата під час перебування на пленарному засіданні бути в тому чи тому строї, не існує. Ба більше, національний одяг є священним символом і гордістю для кожної нації, що поважає себе та шанує історію своїх предків. Вишиванка у стінах українського парламенту така ж органічна, як державна мова та дотримання законів».

Галина ЧОРНА.

ДО ТЕМИ

Зареєстровано законопроект про особисте голосування депутатів місцевих рад

18 лютого народний депутат України від ВО «Свобода», перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань верховенства права та правосуддя Олег МАХНІЦЬКИЙ вніс на розгляд парламенту проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про статус депутатів місцевих рад» щодо особистого голосування депутата на пленарних засіданнях ради, засіданнях постійної комісії та інших органів ради».

«Практика діяльності представницьких органів влади України за останні роки продемонструвала, що для депутатів рад різних рівнів стало нормою голосувати за інших депутатів. Водночас осіб, що здійснюють ці протиправні дії, ще жодного разу не притягували до відповідальності», – каже Олег Махніцький.

Як повідомляє націоналіст, нині особисте голосування депутатів місцевих рад не передбачено жодним законом, що в свою чергу породжує серед окремих депутатів вседозволеність, а також можливість уникати персональної відповідальності за ухвалені рішення.

Автор законопроекту зазначає, що документ розроблено, аби зобов'язати депутатів місцевих рад нести персональну відповідальність за ухвалені рішення в частині голосування на пленарних засіданнях, засіданнях постійної комісії та інших органів ради. «У разі ухвалення цього проекту законодавством України буде визначено, що кожен депутат має голосувати лише за себе, тобто особисто», – наголосив Олег Махніцький.

Свободівець також повідомляє, що ухвалення проекту закону не вимагатиме додаткових витрат із Державного бюджету України. Водночас його запровадження забезпечить особисте голосування депутатів на пленарних засіданнях ради, засіданнях постійної комісії та інших органів ради. «Депутати місцевих рад нестимуть персональну відповідальність за ухвалені рішення. Це в свою чергу підніме престиж рад усіх рівнів», – підсумовує народний депутат.

▲ **У Шотландії кілти носять перші особи держави...**

«Безцінний» вітренківець Єгор Бенкендорф «Підняв» Перший Національний телеканал, тепер «підніматиме» «Інтер»

Телеканал «Інтер» очолив Єгор Бенкендорф, який, як відомо, донедавна був президентом «Першого Національного» телеканалу. Про це повідомляє «Телекритика» з посиланнями на власні джерела. Керівником новинної служби медіагрупи «Національні інформаційні системи» буде Євгеній Кисельов.

Нагадаємо, 1 лютого стало відомо, що новим власником телеканалу «Інтер» став олігарх Дмитро Фірташ, який за 2,5 мільярда доларів придбав телеканал в іншого олігарха – Валерія Хорошковського. 7 лютого стало відомо, що співвласником «Інтера» стане також... голова адміністрації президента Януковича Сергій Львовичкін.

Нагадаємо читачам, хто саме цей Єгор Бенкендорф, котрий дотепер опікувався «Першим національним» телеканалом, перетворивши його фактично на рупор синьо-білої влади.

Отже, вісім років тому **Єгор Бенкендорф** активно займався передвиробочою компанією... знаної україноненависниці прогресивної соціалістки Наталії Вітренко. На сайті Центрівборчкому ще й досі можна відшукати інформацію про те, що у 2006 році на парламентські вибори Бенкендорф йшов під 25-м номером у Блоці Вітренко: «25. Бенкендорф Єгор Андрійович, 1974 року народження, член Партії «Русько-Український Союз» (РУСЬ), освіта вища, заступник

▲ **Єгор Бенкендорф.**

виконавчого продюсера акціонерного товариства закритого типу «Українська незалежна ТВ-корпорація», проживає в місті Києві».

Бенкендорф відомий поступовим, але неухильним просуванням на українській медіаринок російськомовного телевізійного продукту – типових «мільних опер» та примітивних розважальних передач.

Бенкендорф – син відомого радянського та російського режисера, який зняв, зокрема, серіал «Бандитский Петербург 4-6». Авторські телевізійні проекти Єгора Бенкендорфа зводяться здебільшого до не надто інтелектуальних розважальних шоу: «Особливості національного застілля», «Шейк», «Все для тебе». Він також відомий як кандидат у мери Києва-2008 (пропонував запровадити «карти киянина» і... легалізувати проституцію).

▲ **А це Арфуш.**

Неважко спрогнозувати, що з ефіру «Інтера» тепер узагалі можуть зникнути україномовні програми.

Нагадаємо також, що українофобікерівники телеканалів – ледве чи не прикмета нашого часу. Наприклад, заступником Бенкендорфа на посаді директора НТКУ до цього часу був такий собі виходець із Лівану **Валід Арфуш**. За інформацією ЗМІ, спеціалізацією цього самого Валіда колись було банальне сутенерство: він привозив багатим клієнтам з арабських країн переможниць українських конкурсів краси, яких вмовляв на туристичну поїздку до «хорошої людини». В Україну Валід приїхав лише у 1990 року услід за братом Омаром. Вступив до Дніпропетровського університету на факультет журналістики. Навчання кинув. 1995 року брати Арфуші створили радіостанцію, опісля стали продюсерами багатьох конкурсів краси. Арфуш брав участь у виборчій кампанії кандидата в президенти Януковича – керував відділом закордонної преси...

Для себе коханих нічого не шкода: «золоті» польоти для Азарова і Арбузова

За 17 чартерів для урядових делегацій завгоспи Кабміну заплатили 17 мільйонів (!!!) гривень

Господарсько-фінансовий департамент секретаріату Кабінету Міністрів України 7 лютого уклав угоду з ДАП «Україна» на послуги повітряних перевезень спеціальними рейсами прем'єр-міністра та першого віцепрем'єр-міністра на чолі урядових делегацій у межах України та за кордон. Вартість угоди становить 17 млн грн. Про це повідомляє «Вісник державних закупівель».

Заплановано 17 рейсів, відтак середня вартість одного чартеру становитиме 1 млн грн, що вдвічі перевищує вартість туристичного чартеру з України до Туреччини. За даними видання «Комерсант-Україна», нині чартер за таким маршрутом коштує \$40-50 тис. в обидва боки.

Вердикт суду: київську вчительку зі старенькою матір'ю і неповнолітнім сином вигнали на вулицю «законно»

Хто платить гроші – той замовляє музику.
Чи то пак – потрібні судові рішення

13 лютого відбулися відразу два судові засідання, пов'язані із резонансною справою київської вчительки української мови **Ніни Москаленко**. Одне із них – розгляд апеляційної скарги на рішення Печерського районного суду столиці, згідно із яким пані Ніну разом із неповнолітнім сином та старенькою матір'ю виселили із житла і позбавили права власності на землю. А все через те, що рейдери поклали око на ласий шматок землі в елітному районі столиці.

Засідання суду тривало аж... 15 хвилин. За словами Ніни Іванівни, рішення було вже готовим, а судді Антоніні Андрієнко залишилися лише його зачитати. Апеляцію, зрозуміло, не задовольнили.

Друге засідання стосувалося штучно сфабрикованої кримінальної справи, згідно з якою Ніну Москаленко цілком безпідставно обвинувачували у побитті рейдера. Під час засідання суддя Кицюк не прийняв жодного клопотання адвоката Ніни Москаленко Олександра Свиридовського і, як завжди, заплющував очі на кричущі розходження фактів «доказової бази» – у показаннях свідків-рейдерів.

Протягом всього цього судилища Київська міська організація ВО «Свобода» пікетувала суд з вимогою припинити свавілля та закрити сфабриковану кримінальну справу. Наступне засідання відбудеться 22 лютого.

Як ми уже повідомляли, Ніна Москаленко вже півроку воює за власну землю: у листопаді минулого року Печерський суд постановив виселити її з будинку. За цей час жінка пережила кілька рейдерських нападів: їй били вікна, намагалися звільнити з роботи.

За словами самої вчительки, за цими темними справами стоїть регіонал Василь Грицак. Також існують версії, що фігурантами є російський хокеїст Юрій Бабенко, який володіє кількома ділянками землі поряд, а також генерал Станіслав Денисюк (колишній начальник УМВС в Харківській області, начальник податкової адміністрації Харківської області) і генерал, колишній начальник УМВС в Сумській області Олександр Москальчук, – повідомляє «Українська правда».

«Ходиш на роботу? А я – ні!»

У Донецьку розклеїли листівки проти нардепів-регіоналів, які не ходять на роботу

У Донецьку в ніч на середу, 13 лютого, розклеїли по всьому місту листівки із зображеннями народних депутатів від Партії регіонів, повідомляють журналісти з місцевого видання.

На листівках зображені спікер Ради Володимир Рибак і депутати-регіонали Тетяна Бахтеєва та Юхим Звягельський. Фотографії

супроводжуються всілякими дотепними написами на кшталт «Рада гниє з Рибак», «Конституція? Ні, не чула», «Ходиш на роботу? А я ні!» тощо.

Виставка Одеської кераміки її відкрила студія «Батьки і діти»

Нещодавно у виставковій залі Одеського обласного центру української культури відбулося відкриття виставки кераміки та декоративного розпису студії «Батьки й діти», яку очолює свободівець **Олександр ГАРКАВ-ЧЕНКО**.

Студія кераміки та декоративного розпису «Батьки та діти» працює з 1988 року в Одесі, Крижанівці, Фонтанці, Вапнярці. Студійці мають великий досвід проведення майстер-класів ліплення з глини та розписів. Вони також здійснюють етнографічні пошуки, збирають старовинні глиняні вироби та інші знаряддя, беруть участь в археологічних експедиціях, організують літні

табори мандрівного характеру для дітей та юнацтва, співпрацюють із музеями України.

Виставка працюватиме до 28 лютого щодня з 10:00 до 17:00, крім суботи та неділі (вулиця Польська, 20). З 12:00 до 17:00 керівник студії та студійці проведуть майстер-класи.

90 відсотків мирних зібрань були заборонені судами

Упродовж двох останніх років 90 відсотків мирних зібрань були заборонені судами. Таку статистику подає Центр політико-правових реформ, повідомляє «Канал 24». «За три роки, відколи центр проводить дослідження, інтенсивність заборон мирних зібрань зростає в 3,5 рази», – розповідає спеціаліст центру Максим Середа.

Як відомо, право на мирні зібрання, як і можливість заборони їх судом, в Україні регулює лише 39 стаття Конституції. Втім, зазначають в організації, у головному документі країни не враховані деякі деталі, які спричиняють обмеження свободи громадян.

До слова, відповідно до Конституції, громадяни мають право на мирні зібрання без зброї, про проведення яких повинні завчасно попереджати органи виконавчої влади.

Своєю чергою, суд має право заборонити протест, якщо визначить, що він шкодить інтересам національної безпеки та громадського порядку.

Спритні «Молоді регіони» облаштували собі «гніздо» у приміщенні... університету

Аби легше було «вербувати» регіоналістські кадри?

15 лютого Волинська обласна рада підтримала депутатський запит голови фракції ВО «Свобода» Олександра ПИРОЖИКА до керівника обласної ради, ректора Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки та прокурора Волинської області з приводу розміщення у Східноєвропейському національному університеті... громадської приймальні припартійної структури «Молоді регіони».

Річ у тім, що нормативно-правові акти України забороняють розміщення в закладах освіти партійних структур і центрів партійної агітації. Відповідно до п. 1 ст. 8 Закону України «Про освіту», «навчально-виховний процес у навчальних закладах є вільним від втручання політич-

них партій, громадських, релігійних організацій».

Тим часом громадська приймальня «Молодих регіонів» у Східноєвропейському національному університеті стала найсправжнішим центром партійної агітації і пропаганди партії влади. Студенти розповідають, що у її теперішньому офісі сила-силенна агіток, прапорів, символіки Партії регіонів.

«Студенти, які до мене звернулися, нарікають, що раніше приміщення, де розташувалася ця приймальня, перебувало в розпорядженні працівників бібліотеки історичного факультету і служило для задоволення освітніх потреб як студентів, так і викладачів. Після того, як до вишу вселилися «Молоді регіони», працівники бібліотеки змушені тиснутися в холодному книжковому фондї», – йдеться у запиті Олександра Пирожика.

Очікуємо на перші відеолекції з історії філософії

Професор Петро Кралюк пропонує новітній погляд на розвиток філософської думки в Україні

Острозька академія – найдавніший вищий заклад України – запускає просвітницький проект до 108-річчя з дня народження Уласа Самчука під назвою «Історія філософії України». Як повідомляє газета «День», у рамках цього проекту

планують записати 200 відеолекцій професора Петра Кралюка про історію української філософської думки. Усі відеоролики будуть виставлені для вільного доступу на сайті Острозької академії www.oa.edu.ua. Одна із завершальних лекцій циклу стосуватиметься власне уродженця Волині Уласа Самчука, якого Петро Кралюк (на фото) вважає не лише письменником, а й одним із найвидатніших мислителів України у ХХ столітті.

На завершення проекту має вийти друком книга Петра Кралюка – «Історія філософії України». За словами автора, у книзі він запропонує новий погляд на філософську думку України. І якщо, наприклад, майже в усіх підручниках з історії філософії України відлік починається з часів Київської Русі, то в його книзі йтиметься про філософську думку Північного Причорномор'я епохи Античності, також про існування в Україні різноманітних філософських традицій. 20 лютого, у день народження Уласа Самчука, відбудеться презентація проекту «Історія філософії України» в Острозькій академії. Того ж дня очікуємо появи першої відеолекції на офіційному сайті вишу.

На одну вакансію в Україні претендує десятеро людей

Майже половина безробітних – молодь до 35 років

На 1 лютого 2013 року кількість лише офіційно зареєстрованих безробітних в Україні становила 564,5 тис. осіб, понад половина з них – жінки, понад 40% – молодь віком до 35 років, майже кожен другий зареєстрований безробітний – мешканець села. Про це з посиланням на прес-службу Державного центру зайнятості повідомляє «Тиждень».

Тим часом кількість вакансій у базі даних державної служби зайнятості становила 54,1 тис. Найбільший дефіцит вакансій у

Черкаській, Запорізькій, Луганській, Полтавській, Кіровоградській, Миколаївській областях. На одну вакансію в Україні тепер претендує 10 осіб, у тому числі серед професіоналів – 5 осіб, серед квалі-

фікованих робітників з інструментом – 6, серед фахівців – 8, серед законодавців, вищих державних службовців, керівників та менеджерів – 12 осіб. Серед працівників торгівлі та сфери послуг, а також серед осіб без спеціальної підготовки на одну вакансію припадало 13 осіб. Найбільша конкуренція серед кваліфікованих робітників сільського господарства: там на одну вакансію претендують 30 осіб.

Однак реальна кількість безробітних, відомо, в Україні набагато вища за офіційно зареєстрованих...

На розкішні цяцьки «бідних» комуністів і буржуї позаздрить

Оксана Калетник не відстає від свого шефа Симоненка – носить розкішний годинник вартістю 24 тисячі доларів!

На своїй сторінці у «Facebook» фотограф Влад Содель розмістив фотографію комуністки Оксани Калетник із дорожнім годинником на руці, а потім читачі поширили цю новину на форумі «УП».

«Нова формація комуністок любить себе в діамантах», – прокоментував автор замітки. Поряд із фотографією пані Оксани Влад Содель розмістив інформацію про її «цяцьку»: годинник «Cartier Baignoire Small WB520004» ціною \$24050.

Сама пані Калетник (член депутатської фракції Комуністичної партії України, Перший заступник Голови Комітету Верховної Ради України з питань бюджету) у тому ж таки «Facebook» виправдалася, що є, мовляв, бізнес-вумен, і що її доходи «дозволяють володіти коштовною річчю». Цікаво, що комуністкою вона стала зовсім недавно

– торік у грудні. У Верховну Раду пройшла як самовисуванець. Оксана Калетник, до речі, належить до сімейного клану Калетників у раді: є племінницею нар-

депа від Партії регіонів Григорія Калетника і сестрою головного митника країни Ігоря Калетника. Так би мовити, не без підтримки бізнес будувала...

Цифра номера

4,3 мільярда доларів

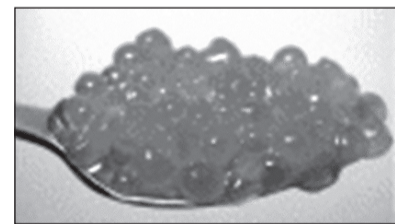
Стільки коштів, за повідомленням Національного банку, переказали в Україну за рік заробітчани. При цьому за межі України переказано всього 0,74 мільярда доларів.

В санаторій СБУ накуплять тисячі банок ікри

Аби їсти – ледь не по кілограмові щодня!

Санаторій «Чорномор'є» Служби Безпеки України – оздоровниця Вищої акредитаційної категорії у Лівадії (Крим) – уклав низку угод на постачання продуктів харчування на суму 3,87 млн гривень. І знову традиційно – за завищеними цінами, повідомляє «Економічна правда» з посиланням на «Вісник державних закупівель».

Зокрема патраних курей замовили по 33 грн/кг, хоч максимальна ринкова ціна – 25 грн/кг, а яловичина без кістки обійдеться по 78 грн/кг за максимальних ринкових 60 грн/кг. Тобто ціни гуртової закупівлі на чверть перевищують роздрібні. Цікаво, що для здоров'я есебушників дуже корисна червона ікра – її закупили 2,5 тис 140-грамових банок по 81 грн

за штуку. За умови, що санаторій працює 365 днів, впродовж року ікру їстимуть ледь не по одному кілограмові в день!

Нагадаємо, у жовтні 2012 року санаторій уже закуповував продукти у цього ж підприємства – тоді цукор і сухофрукти коштували держбюджету у півтора рази дорожче, ніж на ринку. За п'ять років ця фірма отримала підрядів на загальну суму 29,47 млн гривень, з них – 7,07 млн від санаторію «Чорномор'є». Очевидно, це чергові так звані «міжсобойчики»...

Відкрилися нові приймальні народних депутатів-націоналістів

У Чернігові та у Криму

16 лютого в Чернігові відбулося відкриття громадської приймальні народного депутата України від Всеукраїнського об'єднання «Свобода», уповноваженого представника ВО «Свобода» в Чернігівській області Руслана МАРЦІНКІВА.

Як повідомив народний депутат, громадська приймальня працюватиме за адресою: вул. Шевченка, 114 (на території Чернігівської центральної районної лікарні). У цьому ж приміщенні надаватимуть безкоштовні юридичні консультації, про що буде повідомлено згодом. Зі своїми проблемами та пропозиціями чернігівці можуть звертатися щоденно з 9:00 до 17:00 (у вихідні – з 10:00 до 13:00). Окрім того, до приймальні Руслана Марцінківця можна зателефонувати за номером: 0462607040.

Також народний депутат-свободівець постійно проводитиме в Чернігові особистий прийом громадян. Зустрітися з Русланом Марцінківим мешканці обласного центру зможуть у приміщенні громадської приймальні з 14:00 до 16:00 останньої п'ятниці кожного місяця.

А в місті Джанкой в Криму розпочала роботу друга громадська приймальня народного депутата-націоналіста **Едуарда ЛЕОНОВА**. У приймальні працюватиме юрист, який надаватиме консультації з написання скарг, звернень, позовів, а також з інших питань. Приймальня депутата-свободівця розташована за адресою: вул. Леніна, 5 оф. № 4. Працюватиме з вівторка по суботу з 9:00 до 14:00. Контактні номери телефону: 095-12-64-673, 050-393-16-89.

Нагадаємо, що перша приймальня народного депутата Едуарда Леонова розпочала роботу в селищі міського типу Чорноморське за адресою: смт Чорноморське, вул. Кірова, 7 (будівля спортшколи). Контактний номер: 098-00-85-904.

Табачник і далі орудує своїми кривими українофобськими «ножицями»

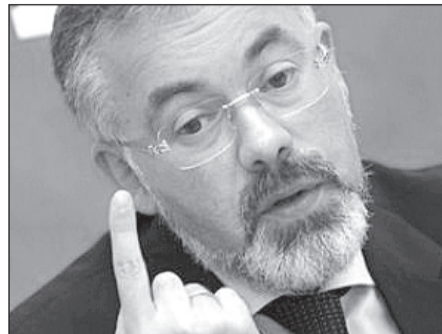
Повитинав з підручників історії та програми Зовнішнього незалежного оцінювання чергові важливі для українців імена та поняття

Міністр освіти українофоб Дмитро Табачник завжди неухильно тримав курс на знищення української історії, української культури та освіти. Однак після свого другого «пришестя» на міністерський «трон» – себто після недавнього перепризначення, всупереч протестам громадськості, – у нього, схоже, виростили нові українофобські крила, і своє поставлене Кремлем стратегічне завдання Табачник здійснює зі свіжими силами. Зовсім недавно ми писали про запроваджені Табачником совдепівський конкурс з російської мови «Лукомор'є», в який мають бавитися українські школярі. І ось у ЗМІ з'явилася інформація про свіжу порцію антиукраїнського шкідництва від Табачника.

А зокрема ж те, що з нових підручників з історії України для 5 класу виключили Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, Михайла Грушевського та інших історичних постатей. За словами доцента Запорізького національного університету кандидата педагогічних наук Сергія Терна, з програми 5 класу зникли також Іван Франко і Леся Українка.

За такою новою програмою школярів почнуть вчити історії України вже з 1 вересня. Крім того, за словами Сергія Терна, з книжок історії зникло поняття «українська держава» та чимало інших важливих для українців понять.

«Замість «Київської держави» з'являються «київські князі», замість «Козацької республіки і Української козацької держави» – «українське козацтво в битвах і

походах». Директор Інституту інноваційних технологій і змісту освіти міністерства освіти і науки України Олександр Удод виправдовується, що починаючи з 6 до 11 класів у підручниках з історії України нібито з'являються всі історичні постаті, але це очевидно, лише спроба накинути українцям пелену на очі.

Адже, як з'ясувала мовознавець народний депутат від ВО «Свобода» **Ірина ФАРІОН**, за принципом боротьби з національним самоусвідомленням з програми ЗНО вилучено такі поняття: «національна ідея», формулювання «перебіг подій національно-визвольної акції гетьмана І. Мазепи», «політика Російської імперії щодо України», «антикріпосницький рух у складі Російської імперії», «здобутки національного руху у складі Російської імперії», «піднесення національного життя на західноукраїнських землях», «діяльність австрійської та російської адміністрації у Галичині», «русифікація», «політика русифікації», «розстріляне відродження».

«Третьою групою полювання на українську історичну правду стали яскраві персоналії різних історичних періодів, проте з однаковим

україноцентричним, героїчним чи знаковим вмістом: Юрій II Болеслав, син Володимира Мономаха Мстислав, Герасим Смотрицький (редактор Острозької Біблії), Іпатій Потій (натхненник і організатор Берестейської релігійної унії 1596 року), Ю. Бачинський (автор знаменитої праці «Ukraina irridenta», 1895 р., де обґрунтовано потребу створення власної незалежної соборної Української держави), Д. Вітовський (ідеолог Січового Стрілецтва, командувач збройних сил ЗУНР), Ю. Тютюнник (провідний генерал у боротьбі з московським більшовизмом у час Першого та Другого «зимових походів» військ УНР), М. Волобуєв (український економіст російського походження, що обґрунтовував відрубність економічного розвитку України від Росії і потребу самостійного економічного розвитку України). Вилучення таких постатей як Степан Бандера та Роман Шухевич, а відтак цілої плеяди шістдесятників (І. Світличний, А. Горська, І. Дзюба, Л. Лук'яненко, Є. Сверстюк) не потребують особливих коментарів, а хіба глибокого усвідомлення – їх усіх радикально не сприймає чинна кримінальна орда при владі та виродки з совєцької доби, отаборовані у Міносвіті», – підкреслює мовознавець.

«Гадаю, що найкраща інтелектуальна форма спротиву – заглиблюватися у ці марковані совком від Міносвіті історичні події та постаті. Бо вони незнищенні і кличуть нас, по-перше, до утвердження правди, по-друге, до війни з совєцьким минулим у нашій свідомості», – наголошує Ірина Фаріон.

Ліберальна Європа «докотилася»: Франція може стати 12-ю країною, де дозволять «нетрадиційні» шлюби

Депутати Національних зборів Франції після десяти днів бурхливого обговорення схвалили законопроект, який легалізує в країні одностатеві шлюби і дозволяє таким сім'ям всиновлювати дітей. «За» проголосували 329 з 577 депутатів. Тепер резонансний документ спрямували у Сенат, де за нього голосуватимуть на початку квітня, – передає «Тиждень. ua». Якщо закон схвалять і там, націоналістична опозиція оскаржуватиме його у Конституційному суді.

Рішення ухвалили попри те, що місяць тому на вулиці країни вийшли майже мільйон французів, протестуючи проти цієї передвиборчої обіцянки президента Франції Франсуа Олланда. «Кожній дитині – маму й тата!», «Всі народжуються від чоловіка й жінки!», «Нормальним родинам – нормальну владу» – транспаранти з такими гаслами рясніли над колоннами учасників акції.

Відтак Франція може стати 12-ою країною у світі, де офіційно дозволені шлюби між людьми однієї статі: за останні 13 років їх легалізували в 11 країнах світу.

Також у світі уже активно почали з'являтися «позитивні» книжки на цю тему. Наприклад, у грудні 2010 року у Британії додумались до того, щоб надрукувати підручник для батьків-геїв, нещодавно така ж книжка вийшла і

у Ізраїлі. А от у Швеції, пише «ТСН», практикують так звані «безстатеві» дитячі садки. Там дітей не називають «хлопчиками» чи «дівчатками» – а просто «друзями», уникаючи займенників «він» і «вона». Майже всі книги в цьому дитячому садку розповідають про одностатеві пари, одиноких батьків і дітей-сиріт.

Що ж відбувається в Україні? Зрозуміло, що до європейського лібералізму ми ще не докотились, але останнім часом одностатеві спільноти намагаються виходити на вулиці і голосно заявляють про свої права. 2011 року Міністерство юстиції легалізувало Всеукраїнську громадську організацію лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерних людей (ЛГБТ), до того ж у нас зареєстровано близько 30 громадських і благодійних об'єднань ЛГБТ. Та загалом, виховані в дусі християнських традицій та високого морального цензу, українці не сприймають таких організацій, вважаючи їх гріхом або звичайнісіньким збоченством. Згідно із дослідженнями Інституту ім. Горшеніна, 72% наших співвітчизників негативно ставляться до сексуальних меншин, тому часто протестують проти них. Нагадаємо, ВО «Свобода» активно протестує проти пропаганди «нетрадиційних» шлюбів та так званих «нетрадиційних» стосунків, адже це засмічує свідомість молоді, руйнує роками усталені родинні цінності української нації.

Єдність сили духу і сили тіла Відбувся легкоатлетичний турнір пам'яті Ярослава ТЯГНИБОКА

17 лютого у легкоатлетичному манежі спорткомплексу СКА у Львові за сприяння ВО «Свобода» відбувся XIV Всеукраїнський юнацький турнір з легкої атлетики пам'яті майстра спорту Ярослава Тягнибока. Організували турнір: Львівська обласна організація ВФСТ «Колос», федерація легкої атлетики Львівської області, ДЮСШ «Колос», управління з питань фізичної культури і спорту Львівської ОДА.

Привітати учасників змагань прийшли депутати Верховної Ради України від ВО «Свобода», сини Ярослава Тягнибока – Олег та Андрій, депутат Верховної Ради, секретар комісії ВР з питань молоді, спорту та сім'ї свободівець **Ігор ЯНКІВ**, депутат Львівської обласної ради, голова комісії з питань молоді і спорту свободівець **Тарас СКИБА**.

У змаганнях взяли участь понад 200 юних спортсменів з 5 областей: Львівської, Тернопільської, Рівненської, Волинської, Чернігівської. Вони змагалися у кількох спортивних дисциплінах: з бігу, стрибків у висоту та довжину та штовхання ядра.

«Моя родина дуже вдячна

усім організаторам, людям, які пам'ятають мого батька. Але основний сенс турніру – забрати молодь з вулиць, щоби вона гуртувалася, формувалася патріотами і була готова завтра будувати державу», – зазначив Олег Тягнибок. «Наразі неможливо відгадати, чи стануть в майбутньому ці молоді люди професійними спортсменами. Але це не так вже й важливо. Важливо – що вони уже зацікавилися зі спортом», – додав Андрій Тягнибок.

Нагадаємо, спортивний лікар і майстер спорту Ярослав Тягнибок був призером Універсиади в Італії, чемпіоном України з метання диску, переможцем і призером численних турнірів. Він створив свою власну методику лікування та реабілітації спортивних травм і захворювань хребта, яку успішно застосовував на практиці.

Найстаріша книгозбірня – під загрозою знищення

Відомство Табачника пропонує вишам запровадити бібліотечну структуру зразка 1978 року!

Відколи знаний українофоб Дмитро Табачник всівся у міністерське крісло, у ЗМІ регулярно з'являються повідомлення про його діяння – і все то на шкоду українській освіті, культурі, історії. Нещодавно ж засоби інформації облетіла звістка, що відомство Табачника начебто ліквідує відділ стародруків у львівській університетській бібліотеці. Щоб з'ясувати, що ж насправді відбувається, ідемо на розмову до директора Наукової бібліотеки Львівського університету м. І. Франка, кандидата історичних наук, доцента Василя Кметя. Виявляється, наказ міністерства освіти руйнує усю структуру наукової бібліотеки...

освіти і науки України Євген Суліма у своїх рекомендаціях радив іншим вишам створювати подібні регіональні реставраційні центри, а вже через місяць наказ міністра не передбачив цього відділу взагалі! В цій пропонованій типовій структурі є лише одна ставка реставратора і одна-єдина ставка палітурника, причому незалежно від того, який фонд бібліотеки. І там, де є 100 тисяч, і для нашої, де є понад три мільйони, – один-однісінький реставратор. Ще одна несправедливість – реставратори паперу та пергаменту, тобто бібліотечні реставратори, ще й не мають так званої категорії, тобто можливості кар'єрного зростання. Вони отримують невеличкі ставки, які не можна підняти.

Ні – інформаційним технологіям?

Є ще один чинник, який геть не взяло до уваги міністерство – це інформаційні технології. І власне з цієї точки зору сьогодні, у 21 столітті, важко говорити про імплементацію якоїсь структури 1978 року. Нам уже вдалося створити нові електронні архіви: гуманітарний, природничий і для точних наук. Ми сформували потужний репозитарій періодичних видань, забезпечуємо цілу низку дистанційних послуг, завдяки яким читачами бібліотеки є близько 200 тисяч користувачів Інтер-

корпусах, у мережі факультетських та гуртожитських бібліотек. На це було передбачено 166,5 ставки, а торішнім наказом ухвалено штат на 115 ставок. Тож тепер через скорочення штату нам, очевидно, важко буде утримати всю бібліотечну мережу, бо ж, скажімо, на факультетській бібліотеці мусить бути щонайменше двоє людей. З запровадженням цієї штатної структури ми втрачаємо також наукових співробітників, а отже прерогативу і перспективу наукових досліджень. Хоча ще 1987 року наша бібліотека є методичним центром для бібліотек 3-4 рівня акредитації західного регіону України (це 7 областей!). Очевидно, що цей статус мав би бути підтверджений не тільки високими титулами в документах, а й реальною підтримкою для виконання тих чи інших завдань.

Доля багатьох пам'яток залежатиме виключно від законів фізики

Відтак, підбиваючи підсумки, бачимо, що ця типова структура ставить під серйозний сумнів функціонування нашої бібліотеки як сучасного інформаційного ресурсного центру для забезпечення освіти, руйнує цілу систему бібліотеки. До того ж під загрозою знищення опиняються наші унікальні пам'ятки. Бо ж якщо зменшимо обсяги оцифрування документів, якщо будемо згортати наші реставраційно-консерваційні роботи, то зрозуміло, що доля багатьох пам'яток, багатьох документів, що зберігаються зараз у фондах, залежатиме вже виключно від законів фізики... В першу чергу може постраждати фонд періодичних видань кінця 19 – початку 20 століття, де окислений папір ламається, сиплеться... Все те потрібно терміново консервувати, оцифрувати і забезпечувати доступ читачам, для яких цей пласт періодики є найчастіше затребуваним. Під загрозою опиняється наша надзвичайно цінна колекція рукописів, а також інкунабул (стародруки, створені методом Гутенберга до 1500 року), яких у нас є 57 примірників. В нас зберігається, наприклад, унікальна лютнева табулятура (нотний рукопис) 16 сторіччя. Перелік цінних та унікальних документів, книг можна перелічувати довго... Врешті, у сьогоdnішньому становищі говорити про них – це один зі способів привертати увагу до проблеми, а отже зробити крок до їх порятунку.

Власне тому ми звернулися з листами до профільних комітетів у Верховній Раді – щоби підготували відповідні запити на ім'я прем'єр-міністра України. Ми звернулися по підтримку до Української бібліотечної асоціації, до посольств іноземних представництв – оскільки наша бібліотека є спільною спадщиною багатьох європейських народів. До речі, нашими читачами є два надзвичайні повноважні посли, це Ален Ремі, посол Франції в Україні, та Саймон Сміт, посол Великобританії. Я переконаний, що бібліотека наша має отримати спеціальний статус – як, наприклад, Сорбонна чи бібліотеки Оксфордського та Кембриджського університетів. У тих країнах створюються спеціальні державні програми для підтримки, популяризації і збереження фондів. А тим часом мій діалог на зустрічі у міністерстві виглядав приблизно так: я обґрунтовую, які в нас проблеми і потреби, а мені відповідають «не делайте этого», «не создавайте», «сокращайте»... Очевидно, що цей наказ є елементом політики на згортання бібліотечної справи, української науки та освіти. А ще – нефаховості та просто байдужості...

Юлія ДЕМБОВСЬКА.

Накази Табачника – з совєцького минулого

– 27 вересня 2012 року, – починає розповідь пан Василь, – міністр освіти і науки Дмитро Табачник підписав наказ «Про затвердження типової структури та Типових штатних нормативів бібліотек вищих навчальних закладів 3-4 рівнів акредитації». Вже через місяць – 25 жовтня – документ був скерований до Львівського національного університету ім. Івана Франка – уже як наказ до виконання. Ознайомившись з його змістом, проаналізувавши його, я побачив, що рекомендована міністерством типова структура є повністю побудована на основі наказу, який був підписаний ...22 грудня 1978 року в Міністерстві вищої і середньої спеціальної освіти СРСР «Об утверждении типовых штатов библиотек высших и средних специальных учебных заведений!» Як не парадоксально, але теперішнє міністерство лише механічно змінило окремі структурні назви чи підрозділи, та ще кількість ставок є дещо більша, ніж рекомендували 1978 року, якісне ж наповнення цього наказу викликає багато застережень. Адже ця структура абсолютно не враховує особливостей фондів нашої найстарішої в Україні книгозбірні.

Найдавніші книги – з 13 сторіччя...

Наша бібліотека має понад 400 років безперервної історії. Ми можемо показати нашим відвідувачам книжки, які читали тут у 17-18 столітті... Точкою відліку історії нашої бібліотеки є 1608 рік, коли почала свою діяльність школа при єзуїтському колегіумі – відтоді її й почали комплектувати. Це була і теологічна література, і науково-філософська, у 18 сторіччі бібліотека

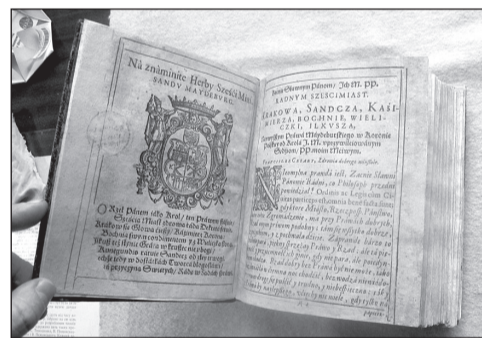
була збагачена фондами природничих точних наук. Суттєво збагатилися сховища у 1780-их роках, коли австрійський уряд здійснював свої касаційні реформи, тобто ліквідував державні і церковні установи Речі Посполитої. Статус єдиної державної бібліотеки у Львові зумовив рішення австрійського уряду саме цій книгозбірні передати бібліотеки і архіви всіх довколишніх ліквідованих монастирів, костелів. Відтак до нас потрапила бібліотека скита Манявського, кафедрального латинського собору у Львові. Окремо слід згадати колекцію Пія-Ніколауса Гареллі – його портрет ви можете бачити у цьому кабінеті. Це лейбмедик імператора Карла VI, який свою величезну унікальну книгозбірню заповів Габсбургам, а вже імператор Йосип II 1784 року передав її разом з портретом Гареллі нашому університетові. У 19 столітті сюди потрапили приватні колекції багатьох професорів, вчених, громадських діячів.

З 1807 року бібліотека отримувала обов'язковий примірник від місцевих видавництв. Бібліотека комплектувала також підшивки газет, журналів, які виходили на цих теренах. Тому не дивно, що сьогодні – це один з найбагатших репозитаріїв періодики. До речі, власне відділу періодики у цій новій структурі якраз не передбачено!

Бібліотека комплектувалася різними книгозбірнями, що містили дуже давні пам'ятки. Скажімо, найдавніші книги нашої бібліотеки датовані 13 сторіччям. І коли йдеться про такий багатий фонд, то очевидно, що жодна українська бібліотека не може з нами конкурувати. Це приємна конкуренція, але і відповідальна. Тому 2008 року фонд рукописних стародруків і рідкісних книг нашої бібліотеки був взятий на облік державного реєстру національного надбання. Щоправда, державна підтримка дуже символічна – в рік держава виділяє всього близько 8,5 тис гривень. Купуємо хіба цінні матеріали для реставрації, спецодяг для працівників, а про повноцінну реставрацію ясно що не йдеться...

На 3-мільйонний фонд міністерство пропонує аж одного реставратора!

Власне щодо науково-реставраційних робіт – щойно з 2008-2009 років ми почали активно працювати з нашою кафедрою мікробіології, щоби підготувати відповідне наукове підґрунтя. І вже 2010 року в межах чинної штатної структури, не прохаючи жодної ставки чи жодної додаткової підтримки, ми створили науково-реставраційний відділ, запросили сюди співробітників – фахівців-реставраторів, які погодилися працювати за бібліотечні ставки. І знову парадокс – у серпні 2012 року перший заступник міністра

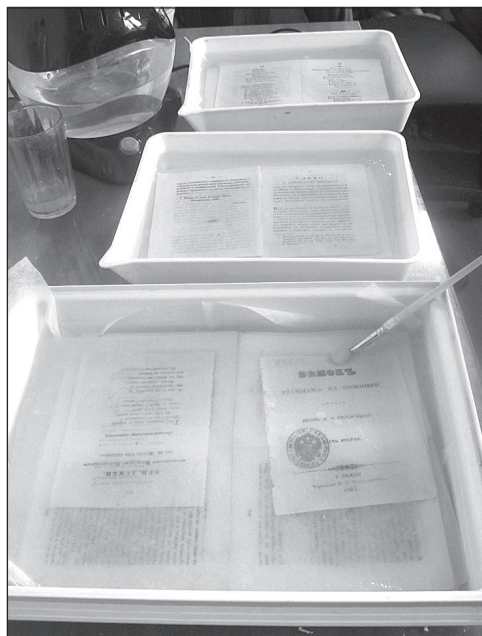

Один з реставрованих стародруків.

нету з 61 країни світу. Для студентів тут у бібліотеці діє також віртуальний читальний зал. Тобто студент собі може прийти зі смартфоном чи з нетбуком і повчитися – не чекаючи в черзі на потрібну йому книгу. Але оскільки ми зберігаємо авторське право, ці фонди є доступними тільки в межах бібліотеки – у внутрішній мережі, тобто це не суперечить ні законодавству України, ні Європи. Така форма доступу до фондів бібліотеки має попит – до мене навіть приїжджають колеги з-за кордону, щоби перейняти наш досвід.

Що ж стосується інформаційних працівників, які, власне, забезпечують впровадження та реалізацію новітніх інформаційних технологій, то цим наказом для них передбачено тільки чотири ставки. Причін на кілька тарифних розрядів нижчих, ніж ті, що нам нині забезпечує університет. І це є черговим свідченням кричущої нефаховості міністерства. Бо ж навантаження на працівників-інформаційників зростає – вони мають працювати з тримільйонним фондом, а отримувати вони будуть приблизно 1100 гривень. Хто ж з них залишиться в бібліотеці, якщо програмувальником у приватній фірмі кожен з них зможе заробити куди більше? Вони просто зараз звідси підуть, їх навіть не треба буде скорочувати.

Далі треба говорити і про кількісне навантаження. Досі ми забезпечували обслуговування у двох бібліотечних

Тут відбілюють аркуші давніх книжок.

Закулісся медичної реформи

Люди не знають, до кого їм тепер звертатися, чекають до останнього вдома, лікарі розгублені...

Наша газета вже писала про грезвісну медичну реформу, яку затіяла влада в Україні. Відповідний закон, нагадаємо, парламент ухвалив 7 липня 2011 року – попри критику медиків. На підставі цього документа пілотні, тобто пробні проекти реформи запустили у Вінницькій, Донецькій, Дніпропетровській областях. За півтора року вже завершився перший етап – медицину в Україні поділили на первинну (сімейні лікарі), вторинну (спеціалізовані стаціонари), третинну (лікування важких хвороб), екстрену (коли є загроза життю) і паліативну (невеликі пацієнти). Як і попереджали лікарі та правозахисники, обіцяної доступності та якості медпослуг люди не дочекалися... І через недостатнє фінансування, і через недолугу нашвидкоруч склепану нормативну базу. Однак ні аналізувати, що тут добре, а що зле, ні виправляти помилок влада не береться – натомість ідеться про втілення горе-проекту по всій Україні. Про зміни, що відбулися зі впровадженням медреформи у Вінниці, розповідає нам Оксана – медик з міської поліклініки.

– Наша область, – каже пані Оксана, – одна з тих кількох, де влада надумала здійснити свій експеримент. В результаті цієї реорганізації поліклініки тепер стали центрами первинної медико-санітарної допомоги. Таких центрів маємо шість, але кажуть, що це нібито забагато – їх кількість скорочуватимуть. У грудні 2011 року, пригаду, скоротили лікарів-терапевтів і перевели їх у статус сімейних. А протягом цілого 2012 року тривало скорочення спеціалістів вузького профілю – неврологів, травматологів, хірургів, окулістів, ЛОРів. Загалом скоротили вже ледь не половину людей. Зараз стрімко відбувається реорганізація цих «вузьких спеціалістів», бо в тих центрах, за задумом, не має бути ні окуліста, ні невропатолога, ні дерматолога. До квітня ці фахівці вчать сімейних лікарів, а потім їх мають перевести на так званий другий рівень. Бо згідно з реформою, перший рівень – то має бути сімейна медицина, другий рівень – стаціонар та діагностично-амбулаторне відділення, де працюватимуть «вузькі спеціалісти».

Вінниця поділиться на два таких округи, куди можна звернутися до спеціаліста. Тобто, коли сімейний лікар не зможе дати ради з пацієнтом, він відправлятиме його в ці діагностичні відділення, до фахівців, яких залишиться кілька осіб на половину міста. Уже тепер – після першої хвилі скорочення, до спеціалістів вузького профілю стоять довгі черги, а потрапити до них можна тільки за скеруванням від сімейного лікаря. А до сімейного також черги, бо він один працює приблизно на півтори тисячі населення! Наші люди звикли виживати, тож уже зразу придумали, як оминати цю систему багаторівневих черг – вони йдуть у лікарню швидкої допомоги за самозверненням. Люди обходять сімейних лікарів стороною, тай узагалі вся медицина іде «в тінь». Ті фахівці, які лишилися без роботи, прийматимуть пацієнтів дома – за знайомством, за рекомендацією колег, родичів... Тож ж нереально – щоб півміста лікував один спеціаліст.

– 3 кого ж формують сімейних лікарів і що повинен знати такий медик?

– Наразі наш Вінницький медінститут випускає таких фахівців, є факультет сімейної медицини, де інтернатура триває довше, де дають освіту широкого спектру – вчать і дерматологію, і гінекологію, і педіатрію... Тож коли працювати сімейним лікарем має йти людина з інституту, з відповідною підготовкою – то добре. Але ж коли на сімейного лікаря призначають, наприклад, людину, що все життя працювала педіатром, то їй доводиться багато перевчатися, здобувати багато нових знань і навичок! Це ж треба фактично все заново вчити плюс навантаження велике, бо ж коли все це ввійде в

дію, то сімейні лікарі будуть змушені стати і гінекологами, й окулістами, і травматологами... А що ж ти за пів року вивчиш? За такий короткий час не можна стати фаховим лікарем для всієї сім'ї...

Педіатрична служба, до речі, вся теж переходить до сімейної медицини. Наразі дітей до року обслуговують тільки лікарі-педіатри. А вже після року дитина переходить до сімейного лікаря, який тепер незалежно від свого фаху мусить знати і всі дитячі хвороби. І добре, коли лікар відповідальний – може взяти книжку, почитати і повчитися, але ж, на жаль, не всі такі...

Є також багато лікарів, що відмовляються працювати сімейними, бо то значить погоджуватися на дуже велике навантаження, яке вони просто не в змозі будуть навіть фізично витримати. Тим часом зарплати – які були, такі й залишилися, як було у простого лікаря півтори тисячі, стільки й тепер він отримує, хіба в кого є надбавки за вислугу років чи за категорію. Щоправда, з січня цього року сімейним лікарям підняли зарплату до 3000 грн – за рахунок скорочення «вузьких спеціалістів», а обіцяли ж 5000 грн. Навантаження вже зараз більше – всі ті пацієнти, що були в багатьох лікарів, тепер мусить приймати один, а обіцяної гідної зарплати немає...

А якщо сімейний лікар погодився працювати, то ж йому потрібні хоч якісь умови, відповідне оснащення, аби він міг зробити фаховий огляд. Але хто б то в нас таким переймався! Більшість нашої апаратури – ще з 60-их років минулого століття, все заледве дихає! Та й на те черга велика – чи на рентген, чи на кардіограму... Реорганізацію треба починати зі створення нормальних умов, щоб лікар міг добре працювати, а вони просто зразу скорочують штати! А в тих наших поліклініках, чи як їх тепер модно називають центрами первинної медико-санітарної допомоги, – як нічого не було, так і тепер нема. Звичайно, у приватних центрах є багато нової апаратури, але вони те все закуповують за власні кошти, тож відповідно за свої послуги беруть дороге.

І в тій цілій реорганізації навіть самі лікарі почуваються розгубленими – телефонують за порадою один до одного... А от як тільки лікар починає скаржитися керівництву, йому тут же кажуть, що, мовляв, на ваше місце є багато претендентів, коли вас що не влаштує – пишіть заяву на звільнення...

– На основі чого роблять відбір: кого залишати, а кого скорочувати?

– Найперше скорочують лікарів пенсійного віку, а щодо решти – все просто: переважно ліпше домовився, того й лишили. Це вирішує керівництво. В нас от перед новим роком

закривали денний стаціонар і скоротили «вузьких спеціалістів», то звідти сто чоловік (санітарки, медсестри) одним махом звільнили. А в квітні має бути нова хвиля скорочення, і люди поки працюють, але не знають, що їх чекатиме завтра, чи вони залишаться, чи доведеться ставати на біржу праці...

І ця реорганізація стосується не тільки лікарів, а й санстанції. Наприклад, друзі з Оратівського району розказали, що там санстанцію повністю анулювали – всі люди, що там працювали – і лікарі, і бухгалтери, весь персонал – мусили стати на облік у центр зайнятості.

А в одному селі, чула від родичів, закрили колишню амбулаторію, де працювали два фельдшери. Їх скоротили, а натомість призначили з району сімейного лікаря. Він поїздив з півроку на робоче місце та й кинувся того, і тепер в селі навіть анальгін люди не мають де купити. А як треба кому до лікаря – то мусять зразу в район їхати. В райцентрах поліклініки також скорочують – якщо раніше було 10 терапевтів, то тепер полишалось по три-чотири, було три кардіологи – лишили по одному. Те ж саме і з пологовими будинками...

Цікава ситуація зі швидкою склалася в нас у Вінниці: з першого січня цього року її мали розділити. В одному центрі мали би працювати лікарі з пацієнтами, що скаржаться на температуру, головні болі тощо. Іншу поло-

вину швидкої мала би приєднати до МНС – така виїжджатиме до пацієнтів з інсультами, інфарктами... Але через масові скарги і людей, і лікарів все це поки що втихло. Хоча вже навіть списки лікарів були готові – з тим поділом, кого куди припишуть. Але за якими принципами і критеріями їх поділили – не відомо. А то ж не так усе просто – хто працюватиме при МНС, матиме статус держслужбовців, інші ж залишаються на «голих» ставках.

– 3 точки зору медика, скажіть, для чого затіяла влада цю реформу?

– Це все відбувається точно не в інтересах простих українців. Бо через це все «оновлення» люди не знають, куди звертатися, куди йти, вони сидять дома до останнього. І потім хворих привозять до нас на швидку вже в такому важкому стані, що їм уже годі допомогти, бо вже пізно щось робити. Дуже багато людей помирає... Тож для людей з цієї медреформи немає нічого доброго. Я не кажу тут про лікарів – це вже фактично другорядне. Тепер, бачу таку тенденцію, люди – хто матиме хоч якусь змогу, звертатимуться у приватні клініки, або шукатимуть змоги прийти до лікаря неофіційно... Знаєте, навіть я сама, щоб не ризикувати здоров'ям ні своїм, ні своїх дітей і щоб не тратити цілісний робочий день у тих довжелезних чергах, так вчинила б... Але ж то не всі так можуть – що мають робити люди в глухих селах, ті, чия зарплата не дозволяє такої «розкоші», як приватний лікар.

Я особисто не бачу іншої мети у влади – тільки щоб знищити нашу націю! Це просто ще один спосіб потроху позбавитися українців. І звичайно – економлять гроші – певно, щоб вистачало тим чиновникам на їхні літаки і вілли...

Розмовляла
Юлія ДЕМБОВСЬКА.

ДО ТЕМИ

Олег ГЕЛЕВЕЙ: «Якщо МОЗ не проведе публічного аналізу помилок медичної реформи, до цього візьметься спеціальна комісія ВРУ»

16 лютого за участі народних депутатів-свободівців у Житомирі відбувся круглий стіл щодо реформування медичної галузі в краї. У заході взяла участь уповноважений фракції ВО «Свобода» на Житомирщині народний депутат **Олександр МИРНИЙ**, секретар комітету Верховної Ради з питань охорони здоров'я **Олег ГЕЛЕВЕЙ**, голова Житомирської міської організації ВО «Свобода» **Віктор БРОКАРЕВ**, лікарі, журналісти та експерти. Органи виконавчої влади Житомирської області відмовились від участі в обговоренні цієї важливої для населення проблеми. «Варто зазначити, що в Україні на потреби охорони здоров'я офіційно виділяють від 3,6% до 4,2% ВВП. За нормативами Всесвітньої організації охорони здоров'я, при фінансуванні охорони здоров'я менше ніж на 5% ВВП можна говорити про відсутність медичної допомоги в країні. Лікарі переконані, що не можна ламати систему, не запропонувавши натомість нічого нового, адже це веде до хаосу», – зазначив нардеп-свободівець Олег Мирний.

Голова Житомирської міської організації ВО «Свобода», лікар-кардіолог Віктор Брокарев окреслив головні проблеми в медичній галузі: «За законом реформування мало би відбуватися у трьох областях та у Києві. Після цього слід було би підняти підсумки та ухвалити рішення щодо подальших дій».

Нову «мережу» медичних закладів прив'язують до кількості населення, але в ній не врахована теперішня інфраструктура, а точніше її відсутність, зокрема, поганий стан доріг та громадського транспорту. Що вже говорити про розформування спецбригад швидкої медичної допомоги з 1 січня 2013 року. Адже одна людина не здатна ефективно провести реанімаційні заходи. Щоби реанімація була ефективною, потрібно 3-4 людини».

«Реформа охорони здоров'я вже відбулася в деяких регіонах України, перший етап її закінчився. Проте звіту та правдивих висновків чиновників суспільство не побачило. На сайті Міністерства охорони здоров'я є інформація, що Житомирська область нібито «готова до впровадження» цієї реформи. А чи хтось запитав у людей – чи хочуть вони такої охорони здоров'я? І варто було би поцікавитися у лікарів, чи взагалі можливо буде після «оптимізації» говорити про забезпечення охорони здоров'я населення?»

Міністерство охорони здоров'я має провести та оприлюднити аналіз першого етапу реформування медичної галузі та, враховуючи недоліки, розробити чітку стратегію подальших дій. Якщо ж міністерство не здатне провести аналіз та визнати помилки, у Верховній Раді буде створена відповідна слідча комісія. Слід чесно підбити підсумки цих проектів, з'ясувати де, як і за які кошти купуватимуть ліки, медичне обладнання та витратні матеріали. Якщо цього не може зробити Міністерство охорони здоров'я, ми будемо порушувати питання про ці «реформи» у Верховній Раді, в тому числі шляхом створення тимчасової слідчої комісії парламенту», – повідомив Олег Гелевей.

Україна на стародавніх мапах Європи

Пропонуємо нашим читачам уривок із дослідження доктора фізико-математичних наук, професора Володимира ШВЕЦЯ. Повна версія статті – на сайті

...У Радянському Союзі існував культ книжок. Книжок випускали багато. На душу населення більше, ніж деінде в світі, але доступними вони не були. Цікава література до полиць книжкових магазинів не доходила. Такі книжки купували переважно не ті, хто любив читати, а ті, у кого був до них доступ, так само як і до всього іншого. В результаті, читали в Радянському Союзі не так багато. Мій вихід з цієї ситуації був – книжковий магазин «Дружба», розташований на розі вулиць Дерibasівська та Преображенська. В цьому магазині кожна соціалістична країна була представлена окремим відділом. В них було все найкраще, видане у цих країнах, за доступними цінами. Так виникло моє захоплення польською мовою, що, частково, могло мати і генетичну основу – мій дід по матері мав польське прізвище і був нащадком польських осадників, яких в давнину було багато на півночі Одеської області.

ОДНОГО РАЗУ в магазині «Дружба», це був 1974 рік, я натрапив на шеститомну трилогію Генріха Сенкевича: «Вогнем і мечем», «Потоп», «Пан Володійовський». Останні дві книги видавали невеликим накладом і в Радянському Союзі, а от першу – «Вогнем і мечем» – не видавали. У фондах наукової бібліотеки Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова було дореволюційне видання цієї книги, але для доступу до неї потрібен був спеціальний дозвіл. Прочитавши роман, я довго не міг зрозуміти, чому його так не любила радянська цензура. Відчувається біль за розбрат між братніми народами. Розбрат, який перетворив у руїну і Річ Посполиту, і Україну, і Кримське ханство, кинувши їх під ноги Москви. Росію там взагалі згадували вряди-годи. І раптом я зро-

зумів. Справа всього лише в кількох словах: Русь, народ руський, воевода руський, русин, русинка – ці слова вживались виключно стосовно нинішніх українців. Цей фільм, дубльований російською мовою, жодного з цих слів вже не містить, на відміну від фільму, дубльованого українською мовою, абсолютно ідентичного до оригіналу. В цьому я переконався, продивившись всі три варіанти фільму. Не любив раніше, не люблять і тепер сучасні росіяни слово Московія, яке вживають щодо них, і слів Русь, русин, які вживають щодо українців.

Якою ж була перша мапа України? На це питання я отримав відповідь аж у 1990 році, купивши ще одну раніше заборонену книжку Гійома Левассера де Боплана «Опис України, кількох провінцій Королівства Польського, що тягнуться від кордонів Московії до границь Трансильванії, разом з їхніми звичаями, способом життя і ведення воєн». Цю книжку уперше переклали з французької мови на українську за

активної участі Українського наукового інституту Гарвардського університету. Молодий військовий інженер, француз за походженням, Гійом Левассер де Боплан у 1630 році прибуває у Річ Посполиту. Як найманий інженер, фахівець служить в артилерії польського коронного війська, що дислокується в Україні. Тут він служить до 1647 року, а далі повертається до Франції. Багато подорожуючи Україною, він добре вивчив і наш народ, і нашу країну. Мапу України Боплана вважають одним із найвищих досягнень європейської картографії 17 сторіччя. Боплан створив «Українську географічну карту», 12 карт окремих частин України і, нарешті, першу в історії світової картографії військову топографічну мапу цілої країни – «Спеціальний і докладний план України з належними їй воеводствами, округами та провінціями». Лише одна з цих мап потрапила до згаданого вище видання книги Боплана – як додаток. На мапі під назвою Україна об'єднані такі українські землі: Русь – нинішня Галичина, Волинь, Поділля, Київщина, Сіверщина – північний схід України, Брацлавщина – центральна Україна південніше Київщини, Буджак – нинішня Ізмаїльщина. Лівобережжя Дніпра вже було густо заселеним, але без спеціальної назви. Дике поле – мало заселена територія між пониззями Дніпра і Бугу, а також Крим, Валахія і Московія. Московія тоді лише краєчком насувалася на Україну з північного сходу. На півночі була Литва. На березі Чорного моря між Богом (так на карті помічений теперішній Південний Буг) і Дністром нанесені три відомих нам міста: Очаків, Аккерман або Білгород та наша Одеса. Правда, на мапі не написано Одеса, а написано Коцюбіїв. Тобто, **більше як 350 років тому Одеса під іншою назвою на мапі, виданій у Європі, вже існувала.** Наше місто вже тоді було у тій же ваговій категорії, що і знамениті Очаків і Білгород. Чому ж на 21 році нашої дер-

жавної незалежності ми все ще святкуємо в душі махрових імперських часів історично не обґрунтовані річниці нібито заснування міста Одеси? Щодо ще однієї назви. Слово Бог іранського походження. Такі ж за походженням і назви річок Дунай, Дністер, Дніпро, Дон, Донець тощо. Сенса слова Бог зрозумілий без пояснень. Ріка з такою назвою ще за багато століть до Різдва Христового мала особливий статус в релігійній міфології скіфів. З друку мапа і книга вийшли у 1651 році. Мабуть це і є перша поява України на мапах, виданих у Європі.

Справжній прорив стався 2009 році, коли у Київському видавництві ДНВП «Картографія» вийшов у світ атлас: «Україна на стародавніх картах». В ньому міститься понад сто мап України, а також інших країн Східної Європи. Перша мапа від 1651 року, зрозуміло, так само як і декілька наступних, належить Гійому Левассеру де Боплану. Остання мапа від 1772 року – часу першого поділу Польщі. Після цього року, а особливо після другого і третього поділів Польщі, долі різних частин України на декілька століть розходяться. Всі історичні назви у східній Україні поступаються місцем російським імперським назвам з ключовим словом «губернія». Зникає і саме слово Україна, поступаючись назві Мала Русь, що, на мою думку, означає певне звуження назви Україна... Сенса назви Мала Русь, як мені здається, цілком подібний назвам: Мала Греція, Мала Македонія, Мала Польща.

...Починаючи з часів царювання Петра I, який свідомо доклав до цього багато зусиль, **назва Московія зникла з мап Європи** на користь назви Російська імперія. Але в пам'яті українського народу вона залишилась аж до нинішніх часів. І слово москаль є свідченням цієї історичної пам'яті. Екскурс в історію питання тривав все моє життя. Нарешті для себе я розставив всі крапки над і.

Про що свідчать стародавні мапи України, видані в Західній Європі. Про те, що назва нашої держави «Україна» давня, історично і географічно обґрунтована і визнана у Європі ще в середні віки. Про те, що Україна, Червона, Біла і Чорна Русі ще понад п'ятсот років після занепаду Київської Русі існували на мапах Європи. ...В своєму історичному розвитку за останні декілька сотень років ми, українці, багато втратили порівняно з нашими славними предками. Але ми зберегли своє справжнє ім'я – українці, і назву своєї країни – Україна, тобто Центральна або Голівна країна. Будьмо достойними цього імені. Опертя на вірні ідеї – це запорука наших великих звершень.

▲ Генеральна карта України Боплана, 1648.

Кость Пестушко – Головний отаман Холодного Яру І – заручник польської зради...

Історія Костянтина Пестушка, який народився 10 лютого 1898 р. в селі Ганівка (теперішня Кіровоградська область), відкриває для нас український визвольний рух не лише у часі, але й у просторі. Костянтин Пестушко – він же «Степовий-Блакитний», він же отаман Степової дивізії, він же Головний отаман Холодного Яру; він же заручник польської зради...

ІСТОРІЯ ЦЬОЇ ЛЮДИНИ – це історія українця, нагородженого двома Георгіївськими хрестами у ході російсько-турецької війни 1914-1918 рр.; це історія петлюрівця під командуванням Нестора Махна; це історія комісара Ганівської волості, який організував повстання у Червоній армії і на базі повстанців створив легендарну Степову дивізію...

Військова діяльність Костянтина Пестушка розпочалась зі служби в російській армії, до якої він записався добровольцем одразу ж наступного дня після того, як побив вікна своєму викладачу з математики. У Костя із професором Олександрівського механіко-технічного училища був конфлікт: останній його не долюблював і відправив перескладати іспити зі свого предмета восени. Кость їх склав на відмінно. Після цього розповів учителю, що він упродовж літа книжку навіть не розгортав, ввечері розбив у його помешканні вікна і наступного дня став на поріг армії.

Брав участь у війні на російсько-турецькому фронті. За хоробрість двічі був нагороджений Георгіївським хрестом. Після поранення його скерували до офіцерської школи у місті Горі (Грузія). Закінчивши школу, вирушив на Західний фронт. Зголосився в «ударні батальйони

смерті», які проривали оборону противника в «окопній війні». Після Жовтневої революції 1917 р. залишив деморалізовану армію і повернувся додому.

1918 року мобілізований до армії Української Народної Республіки. Брав участь у повстанні проти гетьмана Павла Скоропадського на боці Симона Петлюри. Однак після перемоги над гетьманом Директорія затрималась у Києві ненадовго. 5 лютого під натиском большевиків армія Української Народної Республіки залишила Київ. Кость Пестушко після цієї поразки повертається до рідної Ганівки.

Після захоплення його села денікінською армією у червні 1919 р. Костянтин, побуючись мобілізації, втікає в Олександрівку (Луганська область). На теренах Катеринославщини (Дніпропетровська область) у 21-річному віці створює партизанський загін. Співпрацював з Нестором Махном: у жовтні 1919 р. отримав від нього 1000 гвинтівків. Об'єднуючись з іншими отаманами, збільшив кількість своїх повстанців (т. зв. «Середньодніпровську групу») до трьох тисяч осіб. У цей час контролював територію Черкас, Чигирин, Кре-

менчука та Олександрії. 20 листопада 1919 р. звільнив станцію Знамянка (Кіровоградська обл.) від білогвардійців.

«Середньодніпровську групу» Кость Пестушко перейменував на «Республіканське військо». І з тим відмовився підпорядковуватись Нестору Махну. Така зміна орієнтирів відбулась унаслідок ідеологічних розбіжностей: Кость Пестушко не поділяв лівих поглядів махновців і вважав їх бандою, яка «живе сьогоднішнім днем» і не має «нічого спільного з українською справою».

У січні 1920 р. Костянтин Пестушко у своєму рідному селі потрапив до рук Латиської дивізії Червоної армії. Хтось із односельців доніс на нього, що він «білогвардієць». Кость заледве відхрестився від Добровольчої армії і мало що бракувало до його розстрілу. Наступного дня «червоні» зібрили селян і односельців обрали Костянтина Пестушка головою революційного комітету та комісаром Ганівської волості. Таке становище дозволило Костю мати добре прикриття, адже паралельно він займався формуванням підпільної організації.

Переломним днем у цій підпільній діяльності стало 12 травня 1920 р. У Кривому Розі відбувся призов до Червоної армії. Перед людьми мали виступити військовий комісар Полевой та Кость. Після того, як Полевой пообіцяв присутнім стати «настоящими воїнами рабоче-крестьянської Красної армії», Кость Пестушко вистрелив у військома. І над натовпом пролунали слова Костянтина: «За нашу кров, за нашу честь! За кривди нашому народові!»

Під командуванням Пестушка повстанці ще визволили своїх побратимів з криворізького ЧК. І, власне, з цього дня і розпочинається історія Степо-

вої дивізії з отаманом Костем «Польовим-Блакитним».

За три дні вже було сформовано штаб дивізії (начальником став Григорій Гниненко). До повстанців приєдналось і чимало самих криворізьців. Загалом після цього повстання спрацював «принцип доміно», і хвиля збройного невдоволення лінула всім херсонським степом.

За різними підрахунками, чисельність Степової дивізії становила до 20 тисяч осіб. У її розпорядженні були автомобілі, мотоцикли і навіть велосипеди. Це надбання Пестушкові вдалось отримати внаслідок вдалих захоплень поїздів. Великою перемогою дивізії стало знищення загороджувальних загонів Криворізької та Єлисаветградської ЧК та двох полків бригади Григорія Котовського.

24 вересня 1920 р. Степова дивізія прибула до містечка Медведівці (Черкаська обл.), де повстанці обрали Костянтина Пестушка Головним отаманом Холодноярської республіки. Однак постійні звістки про грабунки червоноармійцями сіл на рідній Катеринославщині не давали спокою Костеві. І він вирішує зняти із себе повноваження Головного отамана та вирушити на допомогу рідним.

Костянтин Пестушко також розформовує Степову дивізію на полки за територіаль-

ною ознакою і переводить боротьбу у підпілля. Аргументом стало й те, що йшла зима і повстанці не були відповідно обмундировані та не мали достатньо продовольства.

Однак цими всіма аргументами можна було і пожертвувати, якби нас укотре в нашій історії не «кинули»... Попередньо Головний отаман Холодного Яру мав план вирушити на Західний фронт і добити совєцькі війська, які почали відступати у війні з поляками. Однак, незважаючи на всі домовленості з армією Петлюри про майбутню Українську державу (Варшавський договір 1920 р.), поляки 9 листопада 1920 р. уклали з большевиками ганебне перемир'я. Це дозволило останнім перекинути свої сили на внутрішній фронт і вже наступного дня після угоди вести боротьбу з українським військом.

А вже 18 березня 1921 р. у Ризі поляки з большевиками офіційно підписали договір, який розділив українські та білоруські землі між двома державами.

Костянтин Пестушко: він же «Степовий-Блакитний», він же отаман Степової дивізії, він же Головний отаман Холодного Яру, він же заручник польської зради... був убитий у бою з підрозділами криворізьких чекістів на початку травня 1921 року.

Михайло ГАЛУЩАК.

Брати і сестри українці!
Пожертви на діяльність «Свободи» можна переказати на рахунок: **Всеукраїнське об'єднання «Свобода» в ПАТ «КРЕДІ АГРІКОЛЬ БАНК» МФО 300614 р/р 26004000021492 ЄДРПОУ 00013215**

Реєстраційне свідоцтво: серія KB № 9750 від 08.04.2005 р.

СВОБОДА

Друк "ВД "Молода Галичина",
головний редактор Г.
Чорна; відповідальний Р. В.
Кошулинський; літ. редактування
Ю. Дембовська; наклад 20 000.
Телефон для довідок: 0 800 502
931. Дзвінки зі стаціонарних
телефонів безкоштовні.
E-mail: gazeta@svoboda.org.ua
Адреса для листування: м. Київ,
вул. Богдана Хмельницького,
59-в/12, 01054.

РЕЦЕПТИ ПАНІ МАРІЇ

Беремо 200 гр м'якого масла, 200 гр цукру, 1 велике яйце, 1 ч. ложку ванільного цукру, 1 склянку борошна, ¾ ч. ложки розпушувачу, ½ ч. ложки соди, дрібку солі, 2,5 склянки вівсяних пластівців.

Щоб приготувати тісто, ми маємо все збити міксером: спочатку м'яке масло – поки не стане пухким, потім – цукор і яйце, а далі – решту складників. Після того, як у Вас вийде однорідна добре збита маса, – кладемо основний компонент – пластівці, і вимішуємо все ложкою. З цього тіста формуємо кульки завбільшки з горіх і випікаємо при температурі 180 градусів 15 – 17 хв. Увага! Кульки при випіканні розпливаються, тому кладемо їх на великій відстані одна від одної. Смачного!

Вівсяне печиво

Відповіді на кросворд у попередньому номері газети по ГОРИЗОНТАЛІ:

1.Чигирин. 4.Маяк. 8.Черевань. 9.Ворон. 10.Правик. 12.Кривоніс. 14.Клен. 15.Штипель. 16.«Тигри». 18.М'яч. 19.Дутчак. 21.Гнатишин. 23.Ікар. 24.Зборовська. 25.Оксана. 26.Заєць.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Чучупака. 2.Гордасевич. 3.Равлик. 5.«Авірон». 6.Капніст. 7.Львів. 11.Крути. 13.Орест. 15.Шрами. 16.Тягнибок. 17.Акварель. 19.Джинси. 20.Чучка. 22.Турка. 23.Іква.

ПОСМІХНІТЬСЯ!

Відколи опозиція стала приходити до Верховної Ради у вишиванках, регіонали вирішили приходити туди у своїх «національних» строях – спортивних костюмах та з бітами.

– Знову Азаров обманує українців, написавши в анкеті, що вільно володіє українською мовою!

– Просто під фразою «вільно володію» він мав на увазі «що хочу з мовою, те і роблю».